

Bohoslužby 17.01.2021

„Kto je Boh ako On?“

Vzdych: „Ako laň dychtí po bystrinách, tak moja duša dychtí po tebe, Bože. Moja duša má smäd po Bohu, po živom Bohu. Kedy pôjdem a uzriem Božiu tvár?“ Amen (Ž 42,2-3)

Piesne: 42,1 – Ako živú vodu hľadá jeleň smädom trápený...

Vzdych: „Prečo si sklúčená, moja duša, prečo sa znepokojuješ? Čakaj na Boha, ešte mu budem ďakovať, svojmu Spasiteľovi, svojmu Bohu.“ Amen (Ž 43,5)

Suma ev.: Kristus „Jednou obetou totiž navždy zdokonalil tých, čo sa posväcujú. Dosvedčuje nám to i Duch Svätý, keď hovorí: Toto je zmluva, ktorú s nimi uzavriem po tých dňoch, hovorí Pán: Svoje zákony vložím do ich srdc a vpíšem im ich do mysle; a na ich hriechy a ich neprávosti si už viac nespomeniem. Kde sú však hriechy odpustené, tam už vôbec netreba obety za hriech.“ (Hebr 10,14-18)

Pieseň: 42,2-6 – Chlebom sú mi moje slzy a duša sa žaluje...

Vzdych: „Nech je zvelebený Hospodin, lebo vypočul moje úpenlivé volanie o pomoc. Hospodin je moja sila a môj štít. Moje srdce mu dôveruje. Dostalo sa mi pomoci a srdce mi zaplesalo. Vďačne ho oslavujem piesňou. Hospodin je sila svojho ľudu a útočisko spásy jeho pomazaného. Spas ľud svoj! Požehnaj svoje dedičstvo! Buď mu pastierom naveky!“ Amen (Ž 28,6-9)

Lekcia: Mich 7,1-17

¹ Beda mi! Som ako po letnej obračke ovocia. Som ako paberky po obračke hrozna. Niet totiž strapca na jedenie, niet skorých fig, po ktorých túži srdce. ² Vymizli zbožní z krajiny; niet úprimného medzi ľuďmi, všetci sa chystajú prelievať krv. Jeden na druhého poľuje sieťou. ³ Ich ruky sú upriamené na zlo, aby ho obratne vykonali: knieža i sudca žiadajú úplatok a mocný rozhoduje podľa vlastnej túžby, a tak prevracajú právo. ⁴ Najlepší z nich je ako bodliak a najstatočnejší z nich je ako trňový plot. Nastal deň tvojho trestu; teraz bude zmätok medzi nimi. ⁵ Neverte bližnému; nedôverujte priateľovi! Chráň sa otvoriť ústa aj pred tou, ktorú máš v náručí. ⁶ Lebo syn znevažuje otca, dcéra povstáva proti svojej matke, nevesta proti svokre; nepriateľmi človeka sú jeho domáci. ⁷ Ja však chcem hľadiť na Hospodina, čakať budem na Boha svojej spásy. Môj Boh ma vypočuje.

⁸ Neraduj sa nado mnou, nepriateľka moja! Ak som padol, povstanem, ak sedím v tme, Hospodin mi je svetlom. ⁹ Musím znášať Hospodinov hnev, lebo som sa prehrešil proti nemu, dokiaľ neurovná môj spor a nepomôže mi k právu. Vyvedie ma na svetlo a uzriem jeho spravodlivosť. ¹⁰ Potom to uvidí moja nepriateľka, a hanba pokryje tú, čo mi hovorila: „Kde je Hospodin, tvoj Boh?“ Moje oči sa popasú na nej, keď bude pošliapaná sť a blato na uliciach. ¹¹ To bude deň budovania tvojich múrov, v ten deň rozšíri tvoje hranice. ¹² V ten deň prídu k tebe od Asýrie po Egypt, od Egypta po Eufrat, od jedného mora k druhému a od jedného vrchu k druhému, ¹³ hoci zem bola pustatinou pre jej obyvateľov, pre ovocie ich skutkov. ¹⁴ Pas svoj ľud svojou berlou, ovce svojho dedičstva, ktoré bývajú osamote v lese uprostred

ovocného sadu. Nech sa pasú v Bášane a Gileáde ako za starodávnych čias. ¹⁵ Ukážem im predivné veci ako v dňoch, keď si vychádzal z Egypta. ¹⁶ Uvidia to národy a zahanbia sa, stratia všetku svoju moc, položia ruku na ústa, uši im ohluchnú. ¹⁷ Prach budú lízat' ako had, podobne ako zemské plazy. S chvením vyjdú zo svojich sídel, obrátia sa v strachu k Hospodinovi, nášmu Bohu, budú sa ťa bát'.

Modlíme sa:

Hospodine, Bože a Otče náš, hľadáme Tvoju tvár. Aj naša duša je sklúčená a znepokojuje sa, veď aj k nám prichádzajú rôzne signály s otázkou: „Kde je tvoj Boh?“ Máme pokušenie búriť sa proti Tebe, že prečo nás takto skúšaš? Ale vieme a sme presvedčení, že takýto prístup k udalostiam nášho života je falošný. Vyznávame, že nemáme pochybnosti o Tvojej láske a starostlivosti o nás, vieme, že nič sa nám nemôže stať bez alebo proti Tvojej vôle. Preto prosíme o pokoru a trpezlivosť, aby sme boli schopní prijímať situáciu okolo nás – i keď nie je podľa našich predstáv a túžob -, v tichosti a odovzdanosti Tebe v presvedčení, že svätá je vôľa Tvoja. Čo teraz považujeme za zlé a ťažké, nech nám bude k požehnaniu a nástrojom v našom živote, ktorým naše kroky dobre riadiš, náš život dokonale spravuješ. Otvor nám tajomstvo Tvojho slova, aby sme Ťa z Neho ešte viacej spoznali. Daj nám pochopiť a prijať jeho zvesť. Prosíme o vedenie Ducha svätého, aby Tvoje spasiteľné dielo sa stalo a zostalo najväčším našim bohatstvom. Čakáme na Teba, aby sme Ti mohli ďakovať a zvelebovať Tvoje meno. Prichádzame takí, akí sme, pozdvihni našu skrúšenú dušu a občerstvi ju svojim slovom. *Amen*

Pieseň: 266 – *Pod ťarchou hriechov klesol som...*

Vzdych: *„Hovor, Hospodin, tvoj služobník počúva.“ Amen (1S 3,9)*

„Kto je Boh ako ty, ktorý odpúšťa viny, ktorý prehliada priestupky zvyšku svojho dedičstva? Nezostáva navždy pri svojom hneve, lebo v tom má záľubu, že udeľuje milosť. Zľutuje sa opäť nad nami, rozšliape naše viny a uvrhne do hĺbín mora všetky naše hriechy. Ty preukážeš vernosť Jákobovi a Abrahámovi milosť, ako si prisahal našim otcom od dávnych čias“. (Mich 7,18-20)

Milí Bratia a milé Sestry!

Posledná kapitola tejto prorockej knihy nám predostiera spoločenské a sociálne pomery v Izraeli v dobe pôsobenia proroka Micheáša; boli dôsledkom odvrátenia sa od Hospodina. Prestalo platiť právo, Boží zákon a Jeho vôľa, uplatňovala sa svojvoľnosť, nepravosť, úplatkárstvo, čiže korupcia. Nič nové pod slnkom – mohli by sme povedať. Neblaho sa to preukazuje v abnormalite ľudských vzťahov, kde sa treba brániť a báť aj pred najbližšími, nikomu nemožno dôverovať; do takýchto rozmerov sa rozrástol hriech a svojvôľa. Prorokovým poslaním je poukázať práve na tieto pomery v dôsledku odvrátenia sa od Hospodina s tým, že kvôli tomu nasleduje patričný súd a trest. Avšak Micheáš

má na nápravu aj slovo nádeje, ktorému aj sám verí, do ktorého vkladá svoju nádej.

Tam, kde nastal deň trestu, kde človeku nepriateľom sú jeho domáci, prorok chce hľadiť na Hospodina, v presvedčení, že On ho vypočuje: *„Ja však chcem hľadiť na Hospodina, čakať budem na Boha svojej spásy. Môj Boh ma vypočuje“*. Kde by inde hľadal nádej, ak nie u Neho, veď On ho poveril zvestovaním Jeho slova. *„Chcem hľadiť na Hospodina“* – to je jeho pevné vnútorné odhodlanie nenechať sa dať premôcť tým zlom, ktoré ho obklopuje. A tak nad bedákanie a žiaľ u proroka sú slová nádeje o budúcnosti, ktorú zvestuje záverečné proroctvo.

Dcéra Sionská, hovoriaca o sebe v 1. osobe, je Jeruzalém, ale toto pomenovanie vlastne zahŕňa všetok vyvolený ľud. Citujem v skrátenej forme už čítané vyznanie ľudu: *Neraduj sa nado mnou... ak sedím v tme, Hospodin mi je svetlom. „Musím znášať Hospodinov hnev... Vyvedie ma na svetlo ... Potom to uvidí moja nepriateľka, a hanba pokryje tú, čo mi hovorila: ‘Kde je Hospodin, tvoj Boh?’..“*. Prorok verí a zvestuje zaslúbenie: *„Ukážem im predivné veci ako v dňoch, keď si vychádzal z Egypta. Uvidia to národy a zahanbia sa,... obrátia sa v strachu k Hospodinovi, nášmu Bohu, budú sa ňa báť.“* – Čiže sa tu prejavuje nádej a zaslúbenie na budúcnosť, kedy Boh zmení údel svojho ľudu, keďže Jeho zámerom pri trestaní nie je ich zničenie, ale uspôsobenie k novému začiatku, na novom základe, v novom a úprimnom vzťahu s Ním. Možno sa to tak nezdá, možno že nepriatelia škodoradostne jasajú, odpisujú ich, sú presvedčení, že aj Boh ich opustil, ale On svoj zámer splní a vynesie najavo. Dá im vyslobodenie, podobné tomu, keď ich vyviedol z Egypta. Je to narážka na babylonské zajatie a vyslobodenie z neho, k novému začiatku a novému vzťahu s Hospodinom.

V tomto textovom prostredí sa nachádza náš základný biblický text, ako dôležité vyznanie o Hospodinovi. Toto vyznanie hlása vlastne aj prorokovo meno, lebo Micheáš, čiže *Mikejahú* znamená *Kto je ako Hospodin?* A prorok sa skutočne pýta, nie že by nevedel, ale preto, že sám to dobre vie: *Kto je Boh ako ty?* Ako by tým povedal: Nikto. Nikto sa Ti neprirovná.

Prejdime si teda v našom texte, kto je náš Boh, ako nám Hospodina predstavuje jeho prorok. Hneď na začiatku je dobré zdôrazniť, že sme síce v starozákonnej dobe, aké napriek tomu, to čo prorok o Ňom vyznáva, je povedané úplne v novozákonnom duchu a svetle. A to je úžasné. Aký je teda Boh, ktorému sa nikto nevyrovná? Vidíme to za prvé v tom, ako sa postaví k základnému problému človeka, ktorým je hriech: On je *„ktorý odpúšťa viny, ktorý prehliada priestupky zvyšku svojho dedičstva? Nezostáva navždy pri svojom hneve, lebo v tom má záľubu, že udeľuje milosť. Zľutuje sa opäť nad nami, rozšľiape naše viny a uvrhne do hlbín mora všetky naše hriechy.“* A za

druhé Ho môžeme poznávať v tom, aký je a zostáva verný svojim: „*Ty preukážeš vernosť Jákobovi a Abrahámovi milosť, ako si prisahal našim otcom od dávnych čias.*“

Milí Bratia a milé Sestry, je to niečo výnimočné, že Boh Izraela pristupuje k hriešnemu človeku s odpúšťajúcou láskou. Je to v tom pohanskom prostredí ojedinelé, lebo vo vedomí ostatných okolitých národov ich božstvá nepoznajú odpúšťanie iba trest, preto sa ich treba báť, preto obetovaním im ich ctitelia chceli získať ich priazeň. Pokánie a odpustenie však nepoznali. Ale hlavne preto je to niečo výnimočné, lebo napriek tomu, že Jeho ľud nie je hoden tejto lásky a nezaslúži si odpustenie, predsa môže mať účasť na nej. Skutočne, niet iného boha, ktorému by tak záležalo na človeku, že neprichádza ho súdiť a trestať, ale sa nad ním zľutovať a ponúknuť mu šancu na nový začiatok.

Aj Hospodin pozná hriech a hnev preň. Ale „*v tom má záľubu, že udeľuje milosť.*“ Dobre si to zapamätajte: Jemu nespôsobuje radosť, že nás môže/má trestať. On nie je človek. To iba človek sa dokáže vyžívať v tom, že má v moci druhého a môže s ním robiť, čo sa mu len zachce. Márne to tak niektorí myslia aj hovoria, že Boh trestá ľudí pre vlastnú rozkoš. „Boh sa kochá v mojom utrpení“ a podobné vyjadrenia sú úplne mimo pravdy. Najvýstižnejšie o tom hovorí prorok Ezechiel (33,11): *Ako žijem,‘ znie výrok Pána, Hospodina, nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, že sa bezbožný odvráti od svojho spôsobu života a bude žiť. Odvráťte sa, odvráťte od svojich zlých spôsobov života! Prečo máte vymrieť, dom Izraela?’* On nemá záľubu v našom trápení či trestaní, ale v tom, že nám udeľuje milosť. Že previnilca z trestu vytrhne, vyslobodí, že ho obdaruje novou šancou, odstráni všetky prekážky, ktoré mu bránia v novom živote.

Bratia a Sestry, vynára sa otázka, či môže túto svoju záľubu Boh prejaviť aj v našom živote, či sa môže tešiť z toho, že sme Jeho milosť prijali? Vieme, že môže platiť aj o nás: „*Zľutuje sa opäť nad nami, rozšliape naše viny a uvrhne do hlbín mora všetky naše hriechy*“? A to o to viacej, lebo my už aj vieme, že dielo našej spásy vykonal Pán Ježiš Kristus na Golgote. Pre Neho môžeme dostať oslobodenie z viny a trestu, nakoľko On náš trest vzal na seba. V ňom sa naplnilo, že „*rozšliape naše viny*“ a to tak dokonale a neodvratne, ako to počujeme z úst Micheáša: *uvrhne do hlbín mora všetky naše hriechy*. V tej dobe niečo vrhnúť do mora znamenalo definitívny stav, to sa už nájst a odtiaľ vyloviť nedá. „*Ja, ja som ten, čo zotiera tvoje previnenia kvôli sebe a nespomeniem si na tvoje hriechy*“ (Iz 43,25) „...pretože im odpustím viny a na ich hriech nebudem viac spomínať“ (Jer 31,34).

Z toho máme si vziať dvojité poučenie: Za prvé: Ak sme prijali s vierou odpustenie svojich hriechov, verme, že je to dokonalé odpustenie. Bolo nám dané bez podmienok, bez toho, že by sme za to niečo sľúbili alebo vykonal – len preto, lebo On v tom má záľubu, aby sa nad nami zľutoval. A odpustil nám úplne a bez

toho, že by sme sa museli obávať, či nám to nebude niekedy vyčítať, pripomínať, zrátať neskôr. Čo je vrhnuté do mora, to tam zostane, ako by to nikdy ani neexistovalo; v prípade hriechu, ako by sa to nikdy ani nestalo. Nenechajme sa teda dať pokúšať, či nám On skutočne a úplne odpustil, či nám to nezráta a nepotrestá nás dodatočne? Ak sme prijali Kristovu zmierčiu obeť v Jeho krvi, tak istotne nám bolo a je odpustené.

Ako **za druhé** poučenie je nám toto slovo aj z toho vyplývajúcim napomenutím, že by sme sa mali učiť aj my takto odpúšťať. Nielen odriekavať, ale skutočne sa modliť modlitbu Pánovu, jej časť o odpúšťaní. Odpúšťať nie za nejakých podmienok... ak niečo bude splnené... Však to potom už nie je odpustenie, ale akási obchodná dohoda. Kde je tam záľuba v tom, že môžem odpustiť tak ako On – vrhnúť do mora, a nikdy viacej nespomínať, čo sa stalo? Priznajme, že sme veľmi ďaleko od takéhoto prístupu k odpúšťaniu s úplným zabudnutím na to, čo sme odpustili.

A na koniec – tým končí aj prorocká kniha – môžeme spomenúť popri odpúšťaní ten **druhý moment**, ktorý nám predstavuje; hľa, **aký je náš Boh**: „*Ty preukážeš vernosť Jákobovi a Abrahámovi milosť, ako si prisahal našim otcom od dávnych čias.*“ **On je verný, On dodržiava svoje sľuby, na Neho je spoľahnutie. V tejto stálosti a pevnosti je naša nádej a budúcnosť. Aj ako jednotlivcov a tiež aj ako spoločenstvo Jeho vyvolených. Amen**

Modlime sa:

*Otče náš nebeský, ďakujeme, že Ťa môžeme v detinskej dôvere takto osloviť a chváliť za to, že sa nám predstavuješ ako Boh milostivý, ktorý odpúšťa a má záľubu v udeľovaní milosti. Stojíme o Tvoju milosť, veď ku komu by sme šli, slovo života je jedine u Teba. Ďakujeme, že nám pripomínaš vážnosť hriechu a jeho následky, ale aj tú milosť, ktorá Ťa viedla k tomu, aby si za naše hriechy dal svojho Jediného, aby premohol následok hriechu a moc zatratenia. Ďakujeme za uistenie, že Tvoje odpustenie je bezpodmienečné a dokonalé. Čo sme Ti v pokání vyznali, si nám definitívne odpustil a preto môžeme s apoštolom Pavlom vyznávať: **zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predomnou.** (Fil 3,13)*

Prosíme, uč nás v tomto duchu si odpúšťať, a zabúdať, nespomínať odpustené viny druhých. Ako keď je niečo vrhnuté do mora. Aké iné by mohli byť naše vzťahy, náš život, keby sme si nevyčítali všetky drobnosti! Pomôž nám a daj nám byť si istí v Tvoju vernosť za každých okolností.

Chceme Ti odovzdať tých, ktorí o túto vernosť nedokážu prosiť, sú nemocní, bezvládni, ľudsky opustení, vydaní napospas svojmu úbohému stavu. Tiež sa modlíme za všetkých, ktorí pochybujú o Tvojej láske a milosti, nech ju okúsia tým, že ich odbremeniš a naplníš nádejou a svojím pokojom. Stoj vedľa tých, ktorí prežívajú stratu blízkej osoby, svoju bezmocnosť a potešuj ich;

podporuj tých, čo majú dni plné stresu, majú existenčné problémy, otázky okolo pracoviska, domova, každodenného chleba, starostlivosti o svojich blízkych. Daj im nádej, ktorá sa zakladá na Tvojej láske, ktorú si nám preukázal v Pánovi Ježišovi Kristovi. *Amen*

Otče náš... Požehnanie...

Pieseň: 506 – *Dostalo sa mi zmilovania... (Dá sa spievať aj na nápev piesne č. 322- Kto v nádeji sa k Bohu chýli...)*